

ТРЕТИЯТ БЛИЗНАК

КЕН ФОЛЕТ

ТРЕТИЯТ
БЛИЗНАК

Артлайн Студиос Пъблишинг
София, 2019

KEN FOLLETT

The Third Twin

Text copyright © Ken Follett 1996

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЕН ФОЛЕТ

Третият близък

2019 Артлайн Студиос Пъблишинг

Всички права запазени.

Автор: Кен Фолет

Превод: © 1996 Огнян Алтънчев

Коректор: Венелин Проиков

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Артлайн Студиос Пъблишинг

Издател: Артлайн Студиос Пъблишинг

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-148-4

БЛАГОДАРНОСТИ

Изпитвам дълбока благодарност към следните хора, помогнали ми в предварителните проучвания за написването на „Третия близък“:

От Балтиморската общинска полиция – лейтенант Фредрик Тейбър, лейтенант Пару Лийсън, сержант Сю Йънг, детектив Алексис Ръсел, детектив Ейрѝн Стюърт, детектив Андреа Нолън, детектив Ленард Дъглас.

От Балтиморската областна полиция – сержант Дейвид Моксли и детектив Карен Джентри;

Съдебен комисионер Черил Алстън, съдия Барбара Беър Уоксхън, заместник щатски прокурор Марк Коън;

Керъл Кулър – медсестра от болницата „Мърси“, професор Триш ван Занд и нейните колеги от университета „Джонс Хопкинс“, г-жа Бони Ариано – изпълнителен директор на центъра „Сексуални престъпления и битово насилие“ в Балтимор;

От университета в Минесота – професор Томас Баучър, професор Матю Макгю, професор Дейвид Ликън.

От Пентагона – подполковник Летуич, капитан Ригнър.

От Форт Детрик, Мериленд – г-жа Ейлийн Мичъл, г-н Чък Дейзи, полковник Дейвид Франз;

Питър Д. Мартин от градската полицейска съдебномедицинска лаборатория, Рут и Норман Глик, компютърните специалисти Уейд Чеймбърс, Роб Кук и Алън Голд и особено професионалния проучвател Дан Стерър от „Предварителни проучвания за писатели“, който ме свърза с повечето от изброените по-горе хора.

Благодарен съм също на редакторите ми Сюзън Бабоно, Марджъри Чапман и Ан Пати, на приятели и на членове на семейството, които четяха черновите на тази книга и правеха забележки, а именно: Барбара Фолет, Именюъл Фолет, Катя Фолет, Джон Търнър, Ким Търнър, Джон Евънс, Джордж Бренън и Кен Бъроус, на агентите Ейми Беркоуър, Боб Букман и най-вече на моя стар сътрудник и най-безмилостен критик Ал Зъкърман.

Неделя

I.

Жегата покриваше Балтимор като лепкав саван. Зелените площи в града се освежаваха от около сто хиляди пръскачки, но онези негови жители, които можеха да си го позволят, си седяха вкъщи при надутиите докрай климатизи. Неуморните проститутки по Норт Авеню се бутаха под сенките и се потяха под пищните си прически, а хлапета по ъглите вадеха дрога от джобовете на торбести бермуди. Беше краят на септември, но есента изглеждаше безкрайно далеч.

Един очукан бял датсун с лепенка върху счупеното стъкло на единия фар бавно се влачеше по улиците на работнически квартал, северно от центъра на града. Колата нямаше климатик и шофьорът ѝ бе свалил стъклата. Бе хубав млад мъж на двайсет и две години, облечен в отрязани джинси и тениска, а на главата му се мъдреше червена бейзболна шапка с надпис „Охрана“. Изкуствената тапицерия под бедрата му бе хлъзгава от пот, но това не го притесняваше. Настроението му бе отлично. Радиото бе настроено на 92Q – „Двайсет хита закуп!“ На дясната седалка лежеше отворена папка. Той поглеждаше в нея от време на време, запомняйки напечатаните на страницата технически термини. Утре му предстоеше контролно. Лесно научаваше прочетеното и след няколко минути материалът щеше да бъде усвоен.

На следващия светофар до него спря порше кабриолет, карано от руса жена. Той ѝ се усмихна:

– Чудесна кола!

Тя отвърна поглед, без да отговори, но на него му се стори, че видя зараждащата се усмивка в ъгълчетата на устните ѝ. Скрипта зад огромни черни очила, жената вероятно бе два пъти по-възрастна от него. Повечето гами, каращи поршета, бяха такива.

– Искате ли да се набъгваме до следващия светофар? – попита я той.

Тя се засмя с музикален, приемащ флирта смях. Сетне с малката си, добре гледана ръка включи на първа. Колата ревна и изхвърча от светофара като ракета.

Той присви рамене. Просто се упражняваше.

Мина покрай потъналото в зеленина градче на университета „Джоунс Фолс“ – Айви Лиг* колеж, много по-престижен от този, в който той следваше. Докато подминаваше помпозния портал, покрай него претича групичка от десетина млади жени в спортно облекло: къси клинове, маратонки, влажни тениски и ленти на главите. Отборът по хокей на трева тренира, каза си той, а добре сложеното момиче отпред е сигурно капитанът им. Трябва да са във форма за сезона.

Когато свиха в университетското градче, изведнъж младият мъж бе обхванат от толкова мощно и възбуждащо видение, че едва виждаше къде кара. Представи си ги в съблекалнята: онази набитата се търкаше със сапун под душа, червенкосата бършеше медната си грива с хавлията, чернокожата грациозно навличаше чифт ослепителнобели дантелени гащички, капитанката се разхождаше наоколо гола, демонстрирайки мускули и съвършена фигура... Тогава стана нещо страшно и те полудяха от ужас. Представи си виковете и писъците им, представи си ги, блъскащи се насам-натам, с изхвъркнали от ужас очи, на ръба на истерията. Набитото момиче падна и остана да лежи, плачейки безпомощно, докато останалите го тъпчеха в отчаяното си желание да се скрият, да намерят вратата на всяка цена и да избягат от това, което ги бе изплашило.

Той спря колата встрани от пътя. Дишаше тежко, сърцето му блъскаше в гърдите. Това беше най-доброто видение, което бе преживявал. Но все пак нещо в него – нещо съвсем малко – липсваше. Какво ги бе изплашило? Той прерови богатото си въображение за отговора и изстена от удоволствие, когато го намери – пожар. Съблекалнята бе обхваната от пламъци и те се мъчеха да се скрият от тях. Лутайки се като овце, се давеха и кашляха в пушека, полуголи и полудели от страх.

– Божичко! – прошепна той, втренчен право пред себе си, виждайки сцената във въображението си като на филм, прожектиран на предното стъкло на датсуна.

* *Група престижни университети. – Б.пр.*

След малко се поуспокои. Желанието му все още бе силно, но въображението вече не му бе достатъчно – все едно да мислиш за леденостудена бира, когато умираш от жажда. С края на тениската той избърса потта по лицето си. Знаеше, че трябва да забрави фантазиите си и да си продължи по пътя, но бе твърде прекрасно, за да го стори. Щеше да е много опасно, ако го хванеха. Щеше да се озове в затвора за доста години. Но опасността никога в живота му не го бе спирала.

– Искам го – промърмори той, направи обратен завой и влезе през портала на градчето.

Бе угвал тук и преди. Университетският комплекс се простираше върху сто акра ливади, градини и гори. Повечето сгради бяха построени от тухли, но имаше и няколко модернични от стъкло и бетон, като всички бяха свързани помежду си с гъста мрежа тесни алеи, оброчени от паркинг апарати.

Отборът по хоккей не се виждаше, но той лесно намери спортния комплекс – ниска сграда, покрай която се точеше писта за бягане, със статуя на дискохвъргач пред входа. Спря пред един паркинг апарат, но не пусна монета в него – никога не пускаше пари в паркинг апарати. Мускулестата капитанка на отбора стоеше на стълбите и разговаряше с някакъв тип в размъкнат анцуг. Той изтича по стълбите, усмихна ѝ се, докато минаваше покрай нея, и бутна входната врата.

Фоайето бе пълно с влизащи и излизащи млади мъже и жени по шорти и с ленти на главите, с ракети в ръце, преметнали чанти през рамо. Без съмнение повечето отбори от този университет тренираха в неделя. Зад бюрото в средата на фоайето седеше човек от охраната и проверяваше студентските карти, но в този момент влезе голяма група спортисти и мина покрай охраната. Някои размахаха картите си, без да спират, а други не си дадоха и този труд, явно забравили. Пазачът само ги погледна и продължи да чете „Мъртва зона“.

Новодошлият се обърна и се загледа във витрините, пълни със сребърни и кристални купи – трофеи, спечелени от атлетите на „Джоунс Фолс“. Миг по-късно във фоайето влезе отбор по футбол – десет млади мъже и кльощава жена с високи обувки. Той побърза да се смеси с тях. Прекоси фоайето като член от групата им и ги последва по широка стълба, слизаща надолу към сутерена. Коментирайки оживено изминалата тренировка, футболистите не му обърнаха внимание.

Походката му бе небрежна, но от очите му не убягваше нищо. Краят на стълбата свършваше в малко фоайе с машина за кока-кола и пластмасова раковина на обществен телефон. Мъжката съблекалня бе от другата страна на фоайето. Жената от футболния отбор пое по дълъг коридор, водещ вероятно към дамската съблекалня.

Непознатият се приближи към телефона, вдигна слушалката и се престори, че търси монета по джобовете си. Мъжете един по един влязоха в съблекалнята. Той видя девойката да отваря една врата и да изчезва зад нея. Това сигурно бе дамската съблекалня. Ония момичета са там, помисли си той възбудено, събличат се, плискат се под душовете и се бършат с хавлиците. Само при мисълта, че се намира толкова близо до тях, го заляха горещи вълни. Избърса чело с опакото на ръката си. Това, което му оставаше да направи, за да превърне видението в действителност, бе да ги изкара оттам, полудели от страх.

Наложи си да се успокои. С бързана нищо нямаше да постигне. Трябваша му няколко минути, за да измисли план.

Пое по коридора и видя три врати: по една от двете страни и една в дъното. В тази отдясно бе хлътнало момичето. Той продължи и отвори вратата в дъното. Намираше се на прага на голяма и прашна стая, претърпкана с обемисти машини, бойлери и филтри, вероятно това бе оборудването на плувния басейн. Влезе и затвори вратата зад себе си. Чуваше се ниско и равномерно електрическо бръмчене. Той си представи момиче, побъркано от страх, само по сутиен и гащички на цветенца, легнало на пода и вдигнало към него изпълнен с животински ужас поглед, докато той разкопчава колана си. Остана усмихнат няколко секунди, наслаждавайки се на представата. Та тя бе само на няколко метра от него и сигурно в момента мисли за предстоящата вечер – вероятно си има приятел и си представя как довечера ще му позволи да отиде докрай. А може да е и свенливо и самотно новобранче, което няма какво да прави в неделя вечерта, освен да седне и да гледа „Коломбо“. Може пък да се кани да работи до късно през нощта. Нищо такова няма да стане, маце. Време е за малко кошмар, помисли той.

Беше правил такива неща и преди, но не и в такъв мащаб. Всъщност, откакто се помнеше, бе обичал да плаши момичетата. Докато учеше в гимназията, за него нямаше нищо по-хубаво от това да примъкне някое девойче зад тъгъла и да я стресне

така, че да го моли за милост със сълзи на очи. Затова непрекъснато трябваше да сменя училищата. Понякога се срещаше с момичета просто за да прилича на останалите момчета и от време на време излизаше с някоя от тях. Ако очакваха от него да го направи, той го правеше, но му изглеждаше безцелно.

Всеки си е луд по своему, мислеше си той. Някои мъже обичаха да се обличат с женски грехи, други искаха мацката да се кипри с кожено облекло и да ходи с високи токчета. Негов познат пък твърдеше, че най-силно у жената го възбуждали ходилата ѝ – ставало му само като гледал как дамите обуват и събуват обувките в някой магазин.

А това, което него го възбуждаше, бе страхът. Гледката на треперееща жена. Без страх нямаше и наслада.

Оглеждайки се внимателно наоколо, той забеляза закрепена към стената стълба, водеща към железен люк, затворен отвътре. Бързо се изкачи по нея, бутна резетата и вдигна люка. Пред очите му се появиха гумите на паркиран крайслер. Вероятно се намираще откъм задната страна на сградата. Отново затвори люка и се смъкна по стълбата. После излезе от машинната зала.

Докакто вървеше по коридора, го срещна една жена и му отправи враждебен поглед. За момент той се разтревожи: можеше като нищо да го попита защо, по дяволите, се размотава пред дамската съблекалня, а това го нямаше в сценария. Но погледът ѝ се вдигна малко по-нагоре и се спря на надписа „Охрана“ на шапката му. Без да каже дума, жената извърна очи и влезе в съблекалнята.

Той се усмихна. Бе купил шапката от магазинче за сувенири за 8,99 долара. Но хората бяха свикнали да виждат охранители на рок концерти, облечени в дънки, детективи, приличащи на престъпници. Твърде много време щяха да губят, ако караха всеки задник, наричащ себе си „Охрана“, да си показва документите.

Той открихна вратата срещу съблекалнята и се намери в нещо като малък склад. Светна лампата. Около него на купчини бе събрано старо спортно оборудване: огромни медицински топки, износени гумени стелки, разсърхнати боксови ръкавици, очукани дървени сгъваеми столове. В стаята миришеше на влага. Под тавана минаваше голяма ламаринена тръба, навярно осигуряваща вентилацията на дамската съблекалня, пресичайки коридора.

Той вдигна ръка и опита болтовете, закрепящи тръбата към нещо, приличащо на перка на вентилатор. Не можеше да ги раз-

вие с пръсти, но в багажа на датсуна имаше ключ. Ако успееш да я откачи, вентилаторът щеше да засмуче въздух от склада, вместо отвън.

Щеше да запали огъня именно под вентилатора. Щеше да си отлее малко бензин в една бутилка и щеше да я донесе тук заедно с няколко клечки кибрит и един вестник. Да не забрави и гаечния ключ.

Огънят бързо щеше да се разгори и да забълва гъсти кълбета дим. Той щеше да си увие мокра кърпа около носа и устата и щеше да изчака, докато целият склад се задими. Тогава щеше да откачи тръбата. Вентилаторът щеше да засмуче пушеците и да ги вкара в дамската съблекалня. Отначало никой нямаше да забележи, после една-две щяха да вдигнат глави и да помиришат въздуха: Абе някой да не пуши тук?

Той щеше да отвори вратата на склада, за да се напълни с дим коридорът. Когато момичетата разберяха, че нещо наистина не е наред, щяха да нахълтат в изпълнения с пушек коридор и да изпаднат в паника, мислейки, че цялата сграда е пламнала.

Тогава той щеше да влезе в съблекалнята. Щеше да се озове в бушуващо море от сутинени, чорапи, бикини, голи гърди и дупета. Някои от тях щяха да изхвърчат изпод душовете голи и мокри, трескаво търсещи хавлиците си, но по-голямата част щяха да се лутат наоколо, дирейки вратата, заслепени от дима. Навсякъде щяха да се чуват хлипове, писъци и виковете. Той щеше да се преструва, че е от охраната, крещейки заповеди:

– Не спирай, за да се обличаш! Действай бързо! Излизай! Цялата сграда гори! Бегом! Бегом!

Щеше да ги пляска по голите дупета, да ги бута, да рита грехите им настрани и да ги опипва. Щяха да са побъркани от страх, за да му се противопоставят. Ако мускулестата капитанка бе все още вътре, може би щеше да запази присъствие на духа, но той просто щеше да я избута навън.

Оглеждайки внимателно ужасените момичета, щеше да си избере жертвата. Трябваше да е някое хубаво девойче, изглеждащо лесно уязвимо. Щеше да я хване за ръката:

– Оттук, моля! Аз съм от охраната.

Извеждайки я в коридора, щеше да свърне в погрешна посока – към машинната зала. И там – точно когато тя ще си помисли, че вече е в безопасност – той щеше да я зашлеви, да

и удари един юмрук в корема и да я събори на мръсния бетонен под. Щеше да я гледа как се въргаля долу, после сяда задъхана и разплакана и му отправя поглед, преливащ от ужас.

Тогава той щеше да се усмихне и да разкопчае колана си.

II.

Госпожа Ферами каза:

– Искам да си отида вкъщи. – Дъщеря ѝ Джийни отвърна:
– Не се притеснявай, мамо, ще те измъкнем оттук по-бързо, отколкото си мислиш.

По-младата сестра на Джийни, Пати, я стрелна с поглед, който сякаш казваше: „Как, по дяволите, смяташ да го направиш?“

Домът за стари хора „Бела Виста“ бе всичко, което здравната застраховка на мама можеше да покрие, и бе, кажи-речи, гъното. В стаята имаше две високи болнични легла, две шкафчета и телевизор. Стените бяха боядисани в светлокафяво, а подът бе покрит с плочки в бяло с оранжеви ивици. Прозорецът бе с решетки, но без пердета, и гледаше към някаква бензиностанция. В ъгъла имаше мивка, а в гъното на коридора бе тоалетната.

– Искам да си отида вкъщи – повтори майка им.

– Но, мамо – отвърна Пати, – ти непрекъснато забравяш какво ли не и вече не можеш да се грижиш сама за себе си.

– Разбира се, че мога. И не смей да ми говориш така!

Джийни прехана устни. Загледана в развалината, която до съвсем неотдавна бе нейна майка, тя едва сдържаше сълзите си. Мама имаше строго изрязано лице – черни вежди, тъмни очи, прав нос, голяма уста и волева брадичка. Същото се забелязваше и у Джийни, и у Пати, въпреки че майката бе дребна жена, а те и двете бяха високи като татко си. И трите бяха волеви натуре, както го предполагаше външният им вид – забележителни бе думата, с която обикновено описваха жените от семейство Ферами. Но мама вече никога нямаше да бъде *забележителна*. Беше болна от болестта на Алцхаймер.

А още нямаше шейсет години. Джийни, която бе на двайсет и девет, и Пати – на двайсет и шест, се бяха надявали до последно, че тя ще може да се грижи за себе си поне още някое време, но надеждите им бяха разбити днес в пет часа сутрин-

та, когато един полицај от Вашингтон бе позвънил, че е намерил мама да се разхожда по 18-а улица в размъкната нощница, плачеща и непрекъснато повтаряща, че не можела да си спомни къде живее.

Джийни бе скочила в колата и бе отишла до Вашингтон, на час път с кола от Балтимор в спокойно неделно утро. Взе мама от участъка, закара я вкъщи, изми я и я облече, после се обади на Пати. Двете сестри я уредиха да бъде приета в „Бела Виста“. Домът се намирал в градчето Колумбия, между Вашингтон и Балтимор. Леля им Роза бе прекарала последните си години тук и бе имала същата застрахователна полица като на мама.

– Не ми харесва тук – каза майка им.

– На нас също – отвърна Джийни, – но в момента това е всичко, което можем да си позволим.

Помъчи се да прозвучи делово и разумно, но излезе грубо. Пати я погледна с укор:

– Хайде, мамо, живели сме и в по-лоши места.

Това беше вярно. След като баща им влезе в затвора за втори път, двете момичета и мама бяха живели в една стая с котлонче и мивка в коридора. И това бяха добрите години! Мама обаче бе борбена като лъвица. Още щом Джийни и Пати тръгнаха на училище, тя намери една възрастна почтена дама да посреща момичетата, като се връщат вкъщи, после се хвана на работа. Бе фризьорка, при това доста добра, макар и малко старомодна – след което трите се преместиха в малък апартамент с две стаи в „Адамс – Морган“, който тогава минаваше за приличен работнически квартал.

За закуска им правеше препечени филийки с масло и ги изпращаше на училище в чисти дрешки, след което се заемаше с косата и лицето си – щом работиш във фризьорски салон, трябва да изглеждаш добре. Винаги оставяше кухнята блестяща от чистота, с чиния сладки на масата – за момичетата, като се върнат. Всяка неделя трите почистваха апартамента основно и перяха заедно. Мама винаги бе толкова способна, толкова надеждна и неуморна, че сърцето им се късаше, като я гледаха в такава състояние – забравяща, безпомощна и хленчеща стара жена на легло.

Сега тя се намръщи, като че ли се мъчеше да се сети за нещо:

– Джийни, защо си сложила халка на носа си?

Джийни докосна деликатната сребърна халкичка и се усмихна уморено:

– Мамо, пробих ноздрата си още като малка. Не си ли спомняш как се ядоса, като ме видя? Помислих си, че ще ме изгониш от къщи.

– Забравям някои неща – отвърна мама.

– Затова пък аз си спомням – каза Пати. – За мен това бе най-голямото събитие в живота ми. Но тогава бях на единадесет, а ти – на четиринадесет, и всичко, което правеше, на мен ми изглеждаше смело, стилно и умно.

– Може и да е било – отвърна Джийни с преувеличена суетност. Пати се изкуска.

– Обаче оранжевото яке със сигурност не беше стилно.

– О, боже, това прословуто яке! Мама най-накрая го изгори, след като преспях с него в една изоставена сграда и хванах бълхи.

– Това си го спомням – каза майка им. – Бълхи! Дъщеря ми с бълхи!

Тонът ѝ отново бе възмутен, както преди петнадесет години. Внезапно атмосферата като че ли се проясни. Спомените им припомниха колко близки всъщност са. Моментът бе удобен да си тръгнат.

– Трябва да тръгвам – каза Джийни и се изправи.

– Аз също – обади се и Пати. – Трябва да приготвя вечеря.

Обаче нито една от тях не тръгна към вратата. Джийни чувстваше, че сякаш изоставя майка си, обръщайки ѝ гръб в нужда. Тук никой не я обичаше. Семейството ѝ трябваше да я гледа, а не чужди хора. Джийни и Пати трябваше да са тук, да ѝ готвят, да гледят бельото ѝ и да включват телевизора на любимата ѝ станция.

Майка им се обади:

– Кога ще ви видя пак?

Джийни се поколеба. Искаше ѝ се да каже: „Утре. Ще ти донеса закуска и цял ден ще остана при теб“. Но това бе невъзможно – предстоеше ѝ претоварена работна седмица. Заля я чувство на вина. *Как мога да съм толкова жестока?*

Пати я спаси с думите:

– Утре ще гойда пак и ще доведа и децата.

Мама обаче не бе склонна да остави Джийни да се отърве толкова лесно.

– А ти ще дойдеш ли, Джийни?

Джийни едва проговори:

– Ако мога. – Задавена от мъка, тя се наведе и целуна майка си. – Обичам те, мамо. Постарай се да не го забравши.

Още щом излязоха от стаята, Пати избухна в сълзи.

На Джийни също ѝ се плачеше, но тя бе по-голямата сестра и отдавна бе свикнала да потиска чувствата си, когато се налагаше да се грижи за Пати. Без да спира, тя прегърна Пати през раменете и двете продължиха по болничния коридор. Пати не бе слаба, но бе по-податлива от Джийни, която бе борбена и волева натура. Мама винаги се бе карала на Пати и все ѝ казваше, че трябва да взема пример от Джийни.

– Искан ми се да я говеда вкъщи, но не мога – каза Пати с нещастен глас.

Джийни се съгласи. Пати бе омъжена за гърводелеца Зип. Живееха в малка гървена къща с две спални. В едната спяха трите им момчета. Дейви бе на шест години, Мел – на четири, а Том – на две. Къде да сложат баба?

Джийни бе неомъжена. Като асистент – преподавател в университета „Джоунс Фолс“ тя печелеше по трийсет хиляди годишно – много по-малко от мъжа на Пати, и тъкмо бе изтеглила първата ипотека, с която си бе купила малък двустаен апартамент, и го бе обзавела на кредит. Едната стая представляваше хол с кухненски бокс, а другата – спалня с килер и миниатюрна баня. Ако настанеше майка си на своето легло, тя трябваше да се премести да спи на дивана. Освен това през деня нямаше кой да се грижи за сама възрастна жена, болна от алцхаймер.

– И аз не мога – каза тя.

Пати гневно я изгледа през сълзи:

– Ами тогава защо ѝ каза, че ще я изкараме оттук? Просто не можем да го направим!

Излязоха навън в убийствената жега.

– Утре ще отида до банката и ще тегля заем – рече Джийни. – Ще я настаним на по-добро място и ще допълним разликата с парите от застраховката ѝ.

– Но как ще го връщаш този заем? – Пати се опита да бъде по-практична.

– Ще ме повишат в специализиран преподавател, после в преподавател – титуляр, след това ще ми възложат да напиша учебник и три могъщи фирми ще се сбият за мен коя да ме наеме за консултант.

Пати се усмихна през сълзи:

– Аз ти вярвам, обаче банката ще повярва ли?

Пати винаги бе вярвала на Джийни. Самата Пати никога не бе проявявала каквито и да било амбиции. В училище бе по средното ниво, бе се омъжила на деветнадесет години и се бе заела да възпитава децата си, без да съжалява за нищо. Джийни бе точно обратното. Отличничка на класа и капитан на всички спортни отбори, тя бе шампион по тенис и бе изкарала колеж с помощта на спортна стипендия. Каквото и да кажеше, че ще направи, Пати винаги ù бе вярвала.

Но в случая Пати бе права – банката никога нямаше да ù даде заем, след като съвсем наскоро бе финансирала покупката на апартамента ù. Освен това току-що бе започнала като асистент-преподавател – трябваше да минат поне три години, преди да я включат в списъците за повишение. Докато вървяха към паркинга, Джийни въздъхна примирено:

– Е, добре, ще продам колата си.

Обичаше колата си. Беше двайсетгодишен „Мерцедес 230С“, червено купе с две врати и черни кожени седалки. Беше го купила преди осем години с парите от наградата на тенис турнира, организиран от колежа „Мейфър Лайтс“ – пет хиляди долара. Тогава още не бе модерно да притежаваш стар мерцедес.

– Вероятно цената му сега е двойно по-висока – добави тя.

– Но след това пак трябва да си купиш кола – прекъсна я Пати.

– Права си – съгласи се Джийни. – Е, сигурно мога да давам частни уроци, нищо, че е против правилата в „Джоунс Фолс“, и вероятно ще вземам по четиридесет долара на час от богати студенти, пропагнали на изпити в други университети. Сигурно ще ми се събират по триста долара на седмица. Необлагаеми, ако не ги декларирам. – Погледна сестра си в очите. – Ти можеш ли да отделиш нещо?

Пати отклони поглед:

– Не знам.

– Зип печели повече от мен.

– Ще ме убие, ако му го кажа, но сигурно ще можем да заделаеме по седемдесет и пет – осемдесет на седмица – каза Пати след дълга пауза.

– Ще гледам да го накарам да помолу за увеличение. Някак си му е неудобно, но знам, че го заслужава и шефът му го харесва.

Джийни се почувства по-богра, въпреки че перспективата да прекарва уикендите си в преподаване на закъсали студенти изглеждаше мрачна.

– С четиристотин долара на седмица повече можем да намерим на мама самостоятелна стая с баня към нея.

– И тогава ще може да си я обзаведе с някои мебели от къщи.

– Нека поразпитаме тук-там и да видим дали някой не знае по-добро място.

– Добре – размисляйки, отвърна Пати. – Болестта на мама е наследствена, нали? Гледах нещо подобно по телевизията.

Джийни кимна.

– Има дефект на ген AD3, който е свързан с ранното развитие на болестта на алицхаймер.

Намираше се в хромозома 14q24.3, спомни си Джийни, но това нямаше да говори нищо на Пати.

– Означава ли, че и двете ще свършим като мама?

– Вероятността за такова нещо е доста голяма.

Известно време мълчаха. Мисълта да си изгубиш ума бе твърде мрачна тема за разговор.

– Рагвам се, че родих децата на млади години – каза най-сетне Пати. – Докато това стане с мен, те ще са достатъчно пораснали, за да се грижат сами за себе си.

Джийни усети намека. Както и мама, Пати смяташе, че има нещо нередно в това да си на двайсет и девет години и да нямаш деца.

– Фактът, че са открили гена, също дава повод за надежда – каза тя.

– Докато стигнем мамината възраст, те вече може би ще могат да ни инжектират променена версия на собствената ни ДНК, в която дефектния ген го няма.

– Споменаха за това по телевизията. Технология на рекомбинираната ДНК, така ли се казваше?

Джийни се усмихна широко:

– Точно така.

– Видя ли, че не съм толкова глупава?

– Никога не съм те мислела за глупава.

Пати продължи:

– Въпросът е, че нашата ДНК ни прави такива, каквито сме. Така че ако променят състава на ДНК-то ми, от мен няма ли да излезе друга личност?

– Не само ДНК-то ти те прави да си това, което си. Зависи и от възпитанието ти. Точно в това се състои и работата ми.

– Как си на новото място?

– Интересно е. Това е големият ми шанс, Пати. Много хора прочетоха статията ми за престъпността и за това дали тя е заложена в гените.

Статията, публикувана миналата година, когато тя все още бе в университета в Минесота, носеше името на рецензиращия преподавател и едва под него бе написано нейното собствено, но цялата работа бе извършена от нея.

– Не можах да разбера какво искаш да кажеш с нея – престъпността наследствена ли е или не?

– Посочих четири наследствени черти в характера, които *водят* до престъпно поведение – импулсивност, безстрашие, агресивност и хиперактивност. Но моята голяма теория се състои в това, че някои начини на възпитание при децата противодействат на тези черти и превръщат потенциалния престъпник в добър гражданин.

– И как ще успееш да докажеш такова нещо?

– Чрез изследване поведението на еднояйчни близнаци, отгледани отделно един от друг. Еднояйчните близнаци имат еднаква ДНК. И ако при раждането им поради някаква причина ги осиновяват на различни места, те получават различно възпитание. Затова търся такива близнаци, при които единият е престъпник, а другият е нормален. После проучвам условията, при които са отгледани, сравнявам и търся разликите във възпитанието, дадено им от родителите.

– Работата ти наистина е важна – каза Пати.

– И аз така мисля.

– *Трябва* да разберем защо напоследък толкова много американци стават престъпници.

Джийни кимна. Казано с две думи, точно в това се състоеше работата. Пати свърна към колата си – огромен стар форд комби, чийто багажник бе пълен с детски играчки – триколесно велосипедче, топки и ракети от най-различен калибър, голям камион със счупено колело...

– Целуни децата от мен – каза Джийни.

– Благодаря. Ще ти се обадя утре, след като мина през мама. Джийни извади ключовете си, поколеба се, после отиде до Пати и я прегърна.

– Обичам те, сестричке – прошепна в ухото ѝ тя.

– И аз те обичам.